

LEÏLA SLIMANI

În grădina căpcăunului

Traducere din limba franceză de
Nadine Vlădescu

Ediția a II-a

„Nu, nu sunt eu. Altcineva suferă.
Eu, eu n-aș fi putut suferi atât.“

— Anna Akhmatova, *Recviem*

„Răul de înălțime este altceva decât teama de a cădea. Este vocea vidului de sub noi care ne atrage și ne învăluie, dorința de cădere de care ne apărăm apoi cu groază. Să ai rău de înălțime înseamnă să te îmbeți cu propria ta slăbiciune. Suntem conștienți de propria noastră slăbiciune și nu vrem să-i opunem rezistență, ci să ne abandonăm ei. Ne săturăm până peste cap de propria noastră slăbiciune, vrem să fim și mai slabi, vrem să ne prăbușim în plină stradă, sub ochii tuturor, vrem să fim la pământ, căzuți chiar mai jos decât la pământ.“

— Milan Kundera, *Insuportabila ușurătate a ființei*

S-a făcut o săptămână de când rezistă. O săptămână de când n-a cedat. Adèle a fost cuminte. În patru zile, a alergat treizeci și doi de kilometri. De la Pigalle până pe Champs-Élysées, de la Musée d'Orsay la Bercy. A alergat dimineața pe cheiurile pustii. Noaptea, pe bulevardul Rochechouart și în Place de Clichy. Nu a băut alcool și s-a culcat devreme.

Dar, în noaptea asta, a visat iar și n-a mai putut să adoarmă la loc. Un vis umed, interminabil, care a pătruns în ea ca un suflu de aer cald. Adèle nu se mai poate gândi decât la asta. Se ridică, bea o cafea foarte tare, în casa adormită. În bucătărie, se leagănă de pe un picior pe celălalt. Fumează o țigară. La duș, îi vine pofta să se zgârie cu unghiile, să-și rupă corpul în două. Își lovește fruntea de zid. Vrea s-o apuce cineva de păr și să-i zdrobească

țeasta de geam. De îndată ce închide ochii, aude zgomotele, suspinele, urletele, loviturile. Un bărbat gol care găfâie, o femeie care are orgasm. N-ar vrea să fie altceva decât un obiect în mijlocul unei hoarde, să fie devorată, suptă, înghițită cu totul. Să fie ciupită de sâni, mușcată de abdomen. Vrea să fie o păpușă în grădina unui căpcăun.

Nu trezește pe nimeni. Se îmbracă pe întuneric și nu-și ia la revedere. E prea nervoasă ca să zâmbească oricui sau să înceapă o conversație matinală. Adèle iese din casă și merge pe străzile pustii. Coboară scările în stația de metrou Jules-Joffrin, cu capul plecat, îngreșoșată. Pe peron, un șoricel aleargă pe sub vârful cizmei ei și o face să tresară. În vagon, Adèle se uită în jur. Un bărbat într-un costum ieftin o observă. Are pantofi cu vârf ascuțit, prost lăcuiți, și mâini păroase. E urât. Ar putea fi potrivit. Ca și studentul care o ține strâns în brațe pe prietena lui, sărutând-o pe gât. Ca și bărbatul în jur de cincizeci de ani care stă în picioare sprijinit de geam și care citește fără să-și ridice ochii spre ea.

Ia de pe scaunul din fața ei un ziar de ieri. Dă paginile. Titlurile se amestecă, nu reușește să se

concentreze. Îl pune la loc, enervată. Nu poate să rămână acolo. Inima îi bate cu putere, se sufocă. Își desface eșarfa, o lasă să alunece de-a lungul gâtului ei năclăit de sudoare și o așază pe un scaun gol. Se ridică, își descheie haina. Cu degetele pe mânerul ușii, cu picioarele tremurând, e gata să sară din tren.

Și-a uitat telefonul. Se așază din nou, își golește geanta, din care îi cade pudriera, trage de un sutien în care s-au încurcat firele de la căștile telefonului. Imprudent sutien, se gândește ea. Nu se poate să-și fi uitat telefonul. Dacă l-a uitat, va trebui să se întoarcă acasă, să găsească o scuză, să inventeze ceva. Și-apoi, nu, iată-l. A fost acolo tot timpul, doar că nu l-a văzut. Face ordine în geantă. I se pare că toată lumea o privește. Că tot vagonul își bate joc de panica ei, de obrajii ei în flăcări. Deschide telefonul minuscul cu clapetă și râde văzând primul nume.

Adam.

În orice caz, totul e pierdut.

Dacă are chef de asta, înseamnă că a cedat deja. Digul s-a spart. La ce ar folosi să se abțină?

Viața n-ar fi mai frumoasă. Se gândește la asta ca o opiomană, ca o cartofoare. E atât de satisfăcută că a rezistat tentației timp de câteva zile, încât a uitat care e pericolul. Se ridică în picioare, ridică ivărul slinos, ușa se deschide.

Stația Madèleine.

Își face loc prin mulțimea care înaintează ca un val, în încercarea de a se înghesui în vagon. Adèle caută ieșirea. Pe Boulevard des Capucines, începe să alege. Dă Doamne să fie acasă, dă Doamne să fie acasă! Ajunsă în fața marilor magazine, se gândește să renunțe. Ar putea să ia metroul de la linia 9, care ar duce-o direct la birou și ar ajunge la timp pentru ședința de redacție. Se învârte în jurul gurii de metrou, își aprinde o țigară. Își strânge geanta la piept. Un grup de românce au reperat-o. Se îndreaptă către ea, cu basmalele pe cap și o cerere de nerefuzat în mână. Adèle mărește pasul. O ia pe Rue Lafayette, confuză, greșește sensul, se întoarce. Rue Bleue.

Tastează codul de la intrare și pătrunde în clădire, urcă scările ca o apucată și bate în ușa grea, de la etajul al doilea.

— Adèle...

Adam zâmbește, cu ochii umflați de somn. E complet gol.

— Nu vorbi.

Adèle își scoate haina și se aruncă asupra lui.

— Te rog.

— Ai putea să suni... Nu e nici măcar opt...

Adèle e deja goală. Îl zgârie pe gât, îl trage de păr. El râde de ea și se excită. O împinge violent, o plesnește. Ea îi apucă sexul și-l îndeasă înăuntrul ei. În picioare, la perete, îl simte pătrunzând în ea. Spaima se dizolvă. Își regăsește senzațiile. Sufletul ei devine mai ușor, mintea i se golește. Îl apucă pe Adam de fese și imprimă corpului bărbatului mișcări vii, violente, din ce în ce mai iuți. Încearcă să ajungă undeva, o cuprinde o furie teribilă.

— Mai tare, mai tare! începe să strige.

Cunoaște acest corp și asta o nedumerește. E prea simplu, prea mecanic. Surpriza sosirii ei nu reușește să-l perfecționeze pe Adam. Îmbrățișarea lor nu e nici suficient de obscenă, nici suficient de tandră. Îi pune mâinile pe sânii ei, încearcă să uite că e el. Închide ochii și-și imaginează că el o obligă.

Bărbatul deja nu mai e acolo. Maxilarul i se contractă. O întoarce cu spatele. Ca de fiecare dată, îi apasă capul cu mâna dreaptă, împingându-l în jos și o apucă de coapsă cu mâna stângă. O pătrunde cu lovituri ample, geme și termină.

Adam are tendința să se lase purtat de val.

Adèle se îmbracă și se întoarce cu spatele la el. Îi e rușine s-o vadă goală.

— Am întârziat la serviciu. Te sun.

— Cum vrei, răspunde Adam.

Fumează o țigară, sprijinit de ușa bucătăriei. Atinge cu o mână prezervativul care-i atârână de sex. Adèle evită să-l privească.

— Nu-mi mai gălesc eșarfa. N-ai văzut-o? E o eșarfă gri, din cașmir, la care țin mult.

— O s-o caut. Ți-o dau data viitoare.

Adèle își compune o mină detașată. Important este să nu lase impresia că se simte vinovată. Traversează spațiul comun al biroului ca și cum s-ar întoarce din pauza de țigară, le zâmbește colegilor ei și se așază la birou. Cyril scoate capul din cușca lui de sticlă. Vocea îi e acoperită de țâcănitul tastaturilor, de conversațiile telefonice, de imprimantele care scuipe articole, de discuțiile din jurul cafetierei. Urlă.

— Adèle, e aproape ora zece.

— Am avut o întâlnire.

— Da, ce să zic. Ai întârziat cu două materiale, puțin îmi pasă mie de întâlnirile tale. Să fie gata în două ore.

— O să le ai, materialele alea ale tale! Aproape am terminat. După masa de prânz e bine?

— Arde, Adèle! N-o să ne pierdem vremea așteptându-te pe tine. Trebuie să închidem ediția, ce mama dracului!

Cyril se lasă în scaun, agitându-și brațele.

Adèle dă drumul la calculator și-și cuprinde fața în palme. N-are nicio idee ce să scrie. N-ar fi trebuit să se angajeze niciodată să scrie articolul ăsta despre tensiunile sociale din Tunisia. Se întreabă ce a apucat-o să ridice mâna în timpul ședinței de redacție.

Ar trebui să pună mâna pe telefon. Să-și sune sursele de la fața locului. Să pună întrebări, să verifice informații, să-și facă sursele să vorbească. Ar trebui să aibă chef de asta, să creadă în lucrul bine făcut, în rigoarea jurnalistică în legătură cu care Cyril îi bate întruna la cap, el care e gata să-și vândă și sufletul pentru un tiraj bun. Ar trebui să mănânce la birou, cu căștile pe urechi, cu degetele pe tastatura murdară de firimituri. Să ronțăie un sendviș, așteptând ca o atașată de presă sufocată de îngâmfare s-o sune înapoi, ca să-i ceară să recitească materialul înainte de publicare.

Adèle nu-și iubește meseria. Urăște ideea că trebuie să muncești ca să trăiești. N-a avut niciodată altă ambiție decât aceea de a fi privită. A încercat în van să se facă actriță. Ajungând la Paris, s-a înscris la cursuri la care s-a dovedit a fi o elevă mediocră. Profesorii îi spuneau că are ochi frumoși și un anume aer misterios. „Dar a fi actor înseamnă a ști să-ți dai drumul, domnișoară.“ A așteptat mult timp ca destinul să i se împlinească. Însă nimic nu s-a întâmplat cum prevăzuse ea.

I-ar fi plăcut la nebunie să devină soția unui bărbat bogat și absent. Spre marea dezamăgire a hoardelor înfuriate de femei active care o înconjoară, Adèle ar fi vrut să nu facă nimic într-o casă mare, fără altă grijă decât aceea de a fi frumoasă la întoarcerea acasă a soțului ei. I s-ar fi părut minunat să fie plătită pentru talentul său de a le distrage atenția bărbaților.

Soțul ei câștigă bine. De când a fost angajat la spitalul Georges-Pompidou, ca medic practicant la secția de gastroenterologie, face gărzi după gărzi și ține locul altor doctori. Pleacă adesea în vacanțe și stau cu chirie într-un apartament mare

din frumosul arondisment 18. Adèle este o femeie răsfățată, iar soțul său e mândru la gândul că ea e foarte independentă. Ei i se pare că nu e suficient. Că viața asta e meschină, jalnică, fără pic de anvergură. Banii lor au mirosul muncii, al sudorii și al nopților lungi petrecute la spital. Au gustul reproșurilor și al proastei dispoziții. Ei nu-i dau voie să fie nici leneșă, nici decadentă.

Adèle s-a angajat la ziar printr-o pilă. Richard e prieten cu fiul directorului publicației și el i-a vorbit acestuia despre ea. Asta nu a deranjat-o. Așa stau lucrurile pentru toată lumea. La început, și-a dorit să se descurce bine. O entuziasma ideea de a-i plăcea patronului, de a-l surprinde cu eficacitatea ei, cu felul ei descurcăreț de a fi. S-a arătat plină de aplomb, de tupeu, a obținut interviuri la care nimeni din redacție nu îndrăznise să viseze. Apoi și-a dat seama că Cyril era un tip obtuz, care nu citise vreo carte în viața lui, incapabil să-i aprecieze talentul. A început să-și disprețuiască pe rând colegii, care-și înecau în alcool ambițiile pierdute. A ajuns să-și deteste meseria, biroul ăsta, ecranul ăsta, toată parada asta idioată. Nu mai suportă să

sune de zece ori câte un ministru care o repede și îi aruncă în cele din urmă fraze la fel de goale precum plictiseala. Îi e rușine că adoptă un ton mieros ca să câștige favorurile unei atașate de presă. Tot ceea ce contează pentru ea este libertatea pe care i-o aduce meseria de jurnalistă. Câștigă prost, dar are ocazia să călătorească. Poate să dispară, să-și inventeze întâlniri secrete și să nu trebuiască să se justifice.

Adèle nu sună pe nimeni. Deschide un document gol, e gata să scrie. Inventează citate ale unor surse anonime, cele mai bune pe care le cunoaște. „O sursă apropiată guvernului“, „un obișnuit al tainelor puterii.“ Găsește un unghi de abordare potrivit, folosește puțin umor ca să-și distragă cititorul care încă mai crede că citește pagina asta ca să obțină o informație. Consultă câteva articole pe tema asta, alcătuieste un rezumat, face copy-paste. Asta nu-i ia mai mult de o oră.

— Materialul tău, Cyril! strigă ea, punându-și haina. Ies să mănânc, vorbim când mă întorc.

Strada e cenușie, ca încremenită de frig. Chi-purile trecătorilor sunt șterse, pielea lor, străvezie.